

har man indskrænket Handelen til de Gjenstande alene, som Vedkommende selv forfærdige; men hvorfor skal man udelukke ham fra at kunne handle med andre Gjenstande, som kunde være til Nytte for de Søgende? Man har ved denne Lovs Affattelse overseet de Søgendes Interesse, og det er dog de større Interesser, som skulle tilfredsstilles. Man prøver paa i Loven at løse en Opgave, som man, ved ikke at holde paa det Bestaaende, har erkjendt for umulig, og kommer altsaa derved i Modsigelse med sig selv. Man har hidtil forsøgt en Fordeling efter visse Regler af den menneskelige Virksomhed for at skaffe Erhverv, og man har ikke overladt til Enhver især efter bedste Skjønne at beskæftige sig med hvad han vil; det ophæver man; man erkjender det for seilagtigt, men indfører det dog paany i Loven, i en forbedret Skikkelse, om man vil, men usforandret. Og hvilke betydelige Brud gjør man ikke i selve Loven paa det opstillede System? Det er atter, siger man, en Frigjørelse fra de Baand, som ere paalagte ved den hele Nærings beskæftigende Indretning. Man siger — jeg kan ikke huske, om det netop er Ordene, men det er omtrent Meningen — enhver Næringsdrivende har Lov til, uden at løse nogen ny Næringsbevilling eller Borgerstab, at forfærdige de under andre Haandteringer hørende Gjenstande, forsaavidt han selv bruger dem til at fuldstændiggjøre de Gjenstande, der høre under hans Hovedforretning — er det ikke omtrent Meningen? — det vil altsaa sige, Smederen, som gjør Commoder med Messingbeslag, kan være Gjortler; Smeden, som gjør Jldklemmer med Messingknopper, kan være Gjortler; men er nu Gjortleren, som gjør Messingknopper, ogsaa berettiget til at være Grovsmed, har han, naar han gjør Knopper til en Jldklemme, selv om de ikke ere mere end 8 $\frac{1}{2}$ værd, Lov til at smedde for 10 Mk.? Nei, det har han ikke, og det er det Gode ved denne Lov, men det gjør tillige Loven til usornstigt. Hvorfra er man kommen til at holde fast ved dette System? Det er man kommen til fra en vis Grubedighed for et gammelt Navn, nemlig „Borgerstab“. Man har ikke villet opgive det at søge Borgerstab, og man skulde søge Borgerstab paa noget Bestemt, thi ellers

maatte det søges ganske i Almindelighed. Skal man holde fast paa dette gamle Navn, for at der ikke skal ophøre at være Borgere i Verden, d. v. s. Borgere inden Cit'En? thi det er jo ikke Statsborgere, hvorom der her er Tale. Gjennem den politiske Organisation i Communen kan der være Borgere, men der er ikke Haandværksborgere. Hvorfra er man kommen til at sammenblande de to Begreber, Haandværker og Borger? Man er kommen dertil i en tidligere Tid, da det hele Laugsvæsen havde Noget at betyde; da var det berettiget, og igjennem Lauget blev man Borger, man kom ikke ind i Lauget gjennem Borgerstabet, men man kom ind i Borgerstabet gjennem Lauget. Nu vender man Sagen om; man tager Underlaget bort, man tager det bort, som før var Hovedsagen, men man beholder Navnet tilbage, og jeg skulde næsten troe, at man har gjort det for derved at faae Sagen til at glide lettere ned, idet man har troet, at Mungen vilde føle sig ilde stillet, naar han ikke blev Borger. Der havde været en Udvei, nemlig at gjøre Alle til Kammerraader; saa havde de en bedre Titel, og saa slap vi denne, thi den staaer her strengt taget kun som en Titulatur. Den fører imidlertid til een uheldig Ting, nemlig en vrang Beskatning, en Beskatning, som fordrer efter en usikker Forudsæenighed. Jeg supponerer om en Mand, at han ved at udøve den eller den Haandtering skal kunne erhverve Saameget, at han, før han har forsøgt paa at udøve Haandteringen, kan betale saa og saa Meget for den. Man indrømmer, at der til Udøvelsen af enhver Haandtering foruden de legemlige og aandelige Kræfter i Almindelighed hører Capital, og dog tager man desto Mere fra ham, jo mere Capital man troer han behøver i det Dieblis, han trænger meest til den. Det er en fuldkommen Modsigelse, man ogsaa der er falden i. Det Simple er at beskatte, efter at Næringsen er begyndt at udøves, og efter at man kan dømme om, hvor stort Omfang den har. Jeg har nu hørt, at man har meent, at man i denne Maade, forud at forlange Penge for at drive borgerlig Næring, skulde have et Værn imod, at Folk leifindigt gave sig til at drive Næringsbrug; derved s. Ex., at en Mand skulde betale 200